

CZIGÁNY GYÖRGY

Révfalu végén

*Révfalu végén labdarózsafák felett
a régi temetőben fölfelől egy szál
tulipán kénsárga és kétségbeesett
ágaskodása szűk márványlapokra herdál
színt szirmokat míg elhagyatott percek
repít a ragyogás és örvend velünk Szent Pál
szava szerint a lét e semmibe vetett*

Álomba zárt

*Csak lódobogás szüntelen
Csak álomba zárt küzdelem
Hús kukorica-levelek
Élűkkel megérintenek
Az eleven test élvezi
Meleg szél sírdogál neki
Fejüket fölვágó lovak
Vágtájában elporzanak*

*Széthulló szavak fénylenek
És énekelni nem lehet
Imádság-töredék a lom
A rothadó virág-halom
Se szerelem se szeretet
Ostorsuhogást figyelek
Szívverések csapásait
Nincs angyal mégis elvakít
Inogva áll csak föl az ég
Kékebb sokkal mint illenék
Elzárja Isten szem elől
Ki jön a koporsóm felől*

Se nyár

*Se nyár nem jön ide se tél
de meghasadt falakra tört
s a nap magának megterít
Maradt egy ág egy sor levél
kigyúl és ég mind ami zöld
Kő asztal körül mennyi rom
világít fakó és fehér
Égboltnyi fény gyűlt egybe itt
parányi üres udvaron*

HALMAI TAMÁS

A boldogtalan

*Mint aki nem lát túl a Himaláján
megfagyott holdfény hieroglifáján
s titokban szolgálja holtáig
az öröklét titkos szolgálait*

Ahogy gyarapszik

*Az örök jön köss addig
békét magaddal
s hallgasd ahogy gyarapszik
benned az angyal*

Erdei hittan

*Tanulj a fák hitéletéből
ne fuss a fény ítéletétől
ne siess semmit el*

megvár aki leszel